

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2019	Κυρ. Ἁγ. Πάντων (Α' ΜΘ) (10,32-33, 37-38· 19,27-30) 11 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ ἀμοιβές τῶν πιστῶν

«Ἴδου ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Ματθ. 19,27)

Σὲ κόπους καὶ θυσίες καὶ μαρτύρια, ἀγαπητοί μου, καλοῦσε τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους ἢ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀκοῦμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,32-33,37-38). Σταυροὶ καὶ αἵματα καὶ διωγμοί, νά ποιῆς ὀδυνηρὲς δοκιμασίες περιμέναν τοὺς πιστοὺς δούλους του, καὶ μάλιστα **τοὺς ἀποστόλους**. Γιατὶ οἱ ἀπόστολοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ὑπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ, σὰν ἄλλοι στρατηγοί, θὰ ἐξωρμούσαν γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάκτησι τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ κηρυχθῇ καὶ νὰ διαδοθῇ τὸ εὐαγγέλιο, θὰ χρειαζόταν οἱ μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοι καὶ ὅλοι γενικὰ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου νὰ συνεισφέρουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα, τὸν εὐγενέστερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅ,τι πολῦτιμο εἶχαν.

Ἄλλ' ἀπέναντι στὶς θυσίες ποὺ ὑποβλήθηκαν τότε οἱ ἀπόστολοι –κ' ἐξακολουθοῦν, λέμε τώρα ἐμεῖς, διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ υποβάλλωνται οἱ γνήσιοι καὶ πιστοὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ–, ἐπιφυλάσσει ἄραγε ὁ Κύριος κάποιες ἀμοιβές; καὶ ποιῆς λοιπὸν θὰ ἔνε αὐτές;... Αὐτὸ θέλησε νὰ μάθῃ ὁ **ἀπόστολος Πέτρος καὶ τόλμησε νὰ υποβάλῃ ἐρώτημα**.

Εἶχε θυσιάσει αὐτός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί του ἀπόστολοι, τὰ πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἄφησαν γέροντες γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους, πλοῖα καὶ δίχτυα, καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο. Ἐτέθησαν ὑπὸ τὶς διαταγές του σὰν ἀπλοῖ στρατιῶτες, ἔτοιμοι καὶ τὴ ζωὴ τους νὰ δώσουν γιὰ τὸ εὐαγγέλιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη τους ἀπόφασι. Ποιὰ λοιπὸν θὰ ἦταν ἡ ἀμοιβὴ τους, ποιὰ θὰ ἦταν τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων τους; «Ἴδού», ρωτᾷ τὸν Διδάσκαλό του ὁ Πέτρος, «ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;»· νά, ἐμεῖς τ' ἀφήσαμε ὅλα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε, **τί μισθὸ θὰ λάβουμε ἄραγε;** (ἔ.ἀ. 19,27).

Μήπως αὐτὸ ἦταν λάθος τοῦ Πέτρου; μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ θέσῃ τέτοιο ἐρώτημα; Δὲν

θὰ ἦταν καλύτερα νὰ σιωπήσῃ, ὅπως ἔκαναν οἱ συμμαθηταὶ του, καὶ νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτό του χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀμοιβή, χωρὶς νὰ ζητᾷ ἀνταπόδοσι;... Μὴν ἀφήσουμε, ἀγαπητοί μου, νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ νοῦ μας τέτοια σκέψι. Ἡ ἀνιδιοτελεῆς προσφορὰ προϋπέθετε ἓνα ἀνώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο, στὸ ὁποῖο οἱ ἀπόστολοι καὶ ὁ Πέτρος δὲν εἶχαν ἀκόμη φθάσει· θὰ ἔφθαναν πάντως, καὶ ἔφθασαν, ἐκεῖ – πότε; μετὰ τὴν Πεντηκοστή. Ὁ Πέτρος ἄλλωστε μίλησε, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἐκ μέρους καὶ τῶν συμμαθητῶν του καί, αὐθόρμητος ὅπως ἦταν, εἶπε αὐτὸ ποὺ κ' ἐκεῖνοι θὰ ἠθελαν νὰ ποῦν. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστός, ποὺ γνώριζε τὶς καρδιές τους καὶ τὶς δυνάμεις τους, δὲν ἀπορρίπτει τὸ αἴτημα τοῦ Πέτρου· τὸ λαμβάνει ὡς ἀφορμὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ, νὰ διδάξῃ σπουδαῖες ἀλήθειες, ν' ἀποκαλύψῃ τί ἐπιφυλάσσει γιὰ τοὺς πιστοὺς ἐργάτες του.

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ στοὺς μαθητὰς του· «Ἄμην λέγω ὑμῖν (σᾶς διαβεβαιῶνω κατηγορηματικά) ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι (ἐσεῖς ποὺ με ἀκολουθήσατε), ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ (ὅταν θὰ ξαναγεννηθοῦν ὅλοι μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι), ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ (ὅταν ὁ Θεάνθρωπος θὰ καθίσῃ στὸν ἑνδοξο θρόνο του γιὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον), καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους (θὰ καθίσετε κ' ἐσεῖς ἐπάνω σὲ δώδεκα θρόνους) κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ (δικάζοντας τὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ). καὶ πᾶς ὃς ἀφήκεν (καὶ καθέννας ποὺ ἐγκατέλειψε) οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου (σπίτια ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ σύζυγο ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια γιὰ μένα), ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει (θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ)»

(ἔ.ἀ. 19,28-29). Τὸ ὅτι οἱ ἀπόστολοι θὰ γίνουιν δικασταὶ τῶν συμπατριωτῶν τους τὸ εἶπε καὶ ἄλλοτε ὁ Χριστὸς (βλ. Λουκ. 22,30)· καὶ τὸ ὅτι γενικὰ «οἱ δίκαιοι τὸν κόσμον κρινουῖσι» τὸ θεωρεῖ βέβαιο ἢ Καινὴ Διαθήκη (βλ. Α' Κορ. 6,2). Ἐδῶ ὁμως ἄς ποῦμε μόνο γιὰ **τις ἀμοιβές ποῦ θὰ ἔχουν**.

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια αὐτά, καὶ μὲ τόσα ἄλλα σχετικὰ ποῦ εἶπε ὁ Κύριος σὲ ἄλλες περιστάσεις (βλ. π.χ. Ματθ. 5,12· 10,41-42· 20,8. Λουκ. 10,7. Ἰω. 4,36 κ.ἀ.), οἱ ἀμοιβές τῶν πιστῶν δούλων του εἶνε πολὺ μεγάλες. Ναί, ἀγαπητοί μου· οἱ μεγάλες ὑπηρεσίες τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων, τῶν ποιμένων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, γενικὰ τῶν ἁγίων, θὰ ἀμειφθοῦν μὲ μεγάλες ἀμοιβές, **πολλές καὶ ἀνεκτίμητες**, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ποῦ ἀμείβει τοὺς πιστοὺς δούλους του δὲν εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶνε ὁ Κύριος, ὁ δίκαιος, ὁ πανάγαθος καὶ ὁ παντοδύναμος. Ποιές θὰ εἶνε οἱ ἀμοιβές αὐτές; Ἀπὸ ὅλες τις ἀμοιβές θ' ἀναφέρω ἐδῶ τις ἀκόλουθες **τρεῖς**· τὴ γαλήνη τῆς συνειδήσεως, τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν οὐράνια δόξα.

● **Ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως** ἢ, ὅπως ὀνομάζεται στὴν ἁγία Γραφή, ἢ «**εἰρήνη**» (βλ. Ματθ. 10,13. Λουκ. 10,5-6. Ἰω. 14,27· 16,33. Ῥωμ. 5,1 κ.ἀ.)· νά ἡ πρώτη ἀμοιβὴ ποῦ θὰ ἔχη ὁ ὑπῆρέτης τοῦ καλοῦ. Καὶ πράγματι ἡ συναίσθησι, ποῦ εἶχαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως, ὅτι ἐργάζονταν ὄχι γιὰ τὴ δική τους δόξα οὔτε γιὰ τὰ ἀτομικά τους συμφέροντα ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, τὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ πλησίον· ἡ συναίσθησι ὅτι σπέρνουν στὸν ἀγρὸ τῆς ἀνθρωπότητος ὄχι ζιζάνια ἀλλὰ σπόρο καθαρὸ καὶ ἐκλεκτὸ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ ἡ συναίσθησι γέμιζε τις καρδιές τους ἀπὸ ἀνέκφραστα αἰσθήματα χαρᾶς καὶ εἰρήνης. Ἐνῶ διώκονταν, αὐτοὶ χαίρονταν· ἐνῶ φυλακίζονταν, αὐτοὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό· οἱ διώκτες τους τaráσσονταν, κι αὐτοὶ γαλήνιοι ἀντιμετώπιζαν τὴ θύελλα τῆς ἀνθρώπινης κακίας. Γιατὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τοὺς πληροφοροῦσε, ὅτι βαδίζουν τὴν ὁδὸ τοῦ χρέους· κι ὅταν κανεὶς βαδίζει στὴν ὁδὸ τοῦ χρέους καὶ τῆς πίστεως, ἐκεῖ ὑπάρχει εἰρήνη πολλὴ καὶ βαθειά.

● Μετά, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν· νά ἡ δευτέρη ἀμοιβή, τὴν ὁποία ἀπολαμβάναν καὶ ἀπολαμβάνουν οἱ πιστοὶ δοῦλοι καὶ ὑπῆρέτες τοῦ Κυρίου – χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὴν ἐπιζητοῦν οἱ ἴδιοι. Ἐὰν ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πλάνης κατεδίωκε καὶ καταδιώκη μὲ λύσσα ἐκείνους ποῦ

μὲ λόγο καὶ μὲ ἔργα ὑψώνουν μέσα στὶς κοινωνίες τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ, τὸ εὐλογημένο ὁμως ποίμνιο, οἱ πιστοὶ ποῦ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησία, αὐτοὶ πάντοτε περιέβαλλαν καὶ περιβάλλουν μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τοὺς γενναίους αὐτοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Γύρω ἀπ' αὐτοὺς συσπειρώνονται οἱ Χριστιανοί, εἴτε σὲ καιρὸ διωγμοῦ γιὰ νὰ πάρουν θάρρος καὶ ὁδηγίες, εἴτε σὲ καιρὸ εἰρήνης γιὰ νὰ τοὺς τιμήσουν, εἴτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό τους γιὰ νὰ τοὺς ὑμνήσουν ὡς μάρτυρες καὶ ὁμολογητὰς τῆς πίστεώς τους. Τὸ ὄνομά τους εἶνε στὰ χεῖλη τῶν Χριστιανῶν μὲ σεβασμό. Διότι δι' αὐτῶν βρῆκαν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας πλῆθος ἀμαρτωλοῖ, ποῦ νιώθουν τέτοια εὐγνωμοσύνη, σὰν ἐκείνη ποῦ λέει κάπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τοὺς Γαλάτες, ὅτι ἦταν πρόθυμοι εἰ δυνατόν νὰ βγάλουν καὶ νὰ δώσουν ἀκόμη καὶ τὰ μάτια τους στὸ δάσκαλο καὶ εὐεργέτη τους· «**εἰ δυνατόν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορούσαντες ἂν ἐδώκατέ μοι**» (Γαλ. 4,15).

● Καὶ τρίτον, ἡ **δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ἡ αἰώνιος ζωὴ**· νά ἡ τελευταία καὶ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τις ἀμοιβές. Γιὰ τὴν ἀμοιβὴ αὐτὴ ἀδυνατοῦμε νὰ δώσουμε λεπτομερεῖς πληροφορίες. Δὲν περιγράφεται. Τόσο μόνο λέμε, ὅτι στὴν «**αἰώνιον ζωὴν**» ὅλοι ὅσοι κοπίασαν γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ θὰ δοκιμάσουν ἐκεῖ μία βαθεῖα ἱκανοποίησι γιὰ ὅσα ὑπέφεραν ἐπάνω στὴ γῆ· θὰ βροῦν ἐκεῖ τὴν μακαρία ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τους· θὰ συναντήσουν ἐκεῖ τὴ μεγάλη ἐκείνη οἰκογένεια, στὴν ὁποία πατέρας μὲν εἶνε ὁ Θεός, ἀδελφοὶ δὲ εἶνε οἱ ἅγιοι μάρτυρες «**οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες**» (Παρακλητ., ἤχ. βαρύς, μαρτυρ. Δευτ. ἑσπ.). Μ' αὐτοὺς θὰ ἐνωθοῦν κι αὐτοὶ καὶ θὰ χαίρουν αἰώνως.

Ἀδελφέ μου! Προσπάθησε νὰ γίνης ἕνας πραγματικὸς ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τότε θὰ δῆς **πόσο γλυκὸ εἶνε νὰ ὑπακούης στὸν Κύριο**. Δὲν σοῦ λέω, ὅτι ὁ δρόμος ὁ χριστιανικὸς θὰ ἔνε στρωμένος μὲ ρόδα· θὰ συναντήσης ἐμπόδια, θὰ διωχθῆς, ἴσως καὶ νὰ μαρτυρήσης μένοντας πιστὸς στὸ ἅγιο θέλημά του. Ἀλλὰ σὲ ρωτῶ· τί εἶνε ὅλες οἱ θλίψεις τοῦ κόσμου καὶ τὰ μαρτύρια συγκρινόμενα μὲ μόνο μία ἡμέρα –γιὰ νὰ μὴν ποῦμε μὲ **μία μόνο στιγμή**– τῆς ἄλλης ἐκείνης ζωῆς, τῆς μακαρίας καὶ αἰωνίας, τὴν ὁποία σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ἀκούσαμε νὰ τὴν ὀνομάζῃ ὁ Χριστὸς «**παλιγγενεσίαν**», **νέα δημιουργία**, καὶ τὴν ὁποία ὑπόσχεται, ὡς ὑψίστη ἀμοιβή, σ' αὐτοὺς ποῦ τὸν ἀκολούθησαν μέχρι θανάτου;

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**